

Ida Christensen (www.idachristensen.no) har valgt Ole-Bjørn som tema for sin masteroppgave i grafisk design og illustrasjon ved Kunsthøgskolen i Oslo – her litt fra denne:

*”Jeg har det jeg har her,
og det skal bli det det blir”*

- Ole-Bjørn

Tempoet var høyt, og tålmodigheten knapp. Ole-Bjørn samlet på det meste, og alt kunne komme til nytte – enkelte ganger til andres besvær, da eiendeler til tider kunne ha en lei tendens til å forsvinne. Byggverk og installasjoner ble reist, plakater og lerreter spent opp, ofte på utradisjonelt vis. Ole-Bjørn snudde forsiden bak frem, og nye uttrykk ble skapt.

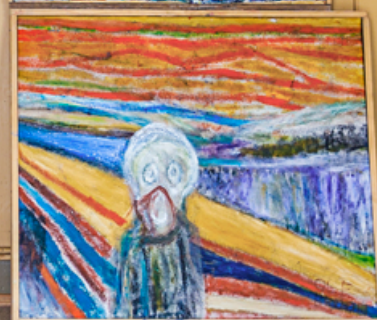

FOTO: IDA CHRISTENSEN, idachristensen.no

FOTO: IDA CHRISTENSEN, idachristensen.no

Etterord fra Ida Christensens masteroppgave:

Ole-Bjørns hus var også hans livsverk. Produktiviteten og tempoet var høyt, og huset ble stadig bygget på og utvidet. For folk flest var boligen alt annet enn innbydende, og kort tid etter hans død ble det hele jevnet med jorden. Kommunen hadde prøvd i en årrekke, men blitt stoppet hver gang. Til tross for Ole-Bjørns lunefulle temperament hadde han flere støttespillere. De var få og lokale, men helt avgjørende for at Ole-Bjørn fikk drive med sitt. I dag er det ingen synlige spor igjen etter at kommunen tok tilbake området, kun en åpen idyllisk slette omgitt av grønne trær og en elv som renner forbi.

Som samfunn ser vi gjerne på Ole-Bjørn, og de som er som ham, som merkelige byoriginaler og sosiale outsiders. De handler irrasjonelt, lar seg rive med av følelser og av lidenskap. Deres avvikende atferd havner på kollisjonskurs med vår tilrettelagte og planlagte hverdag. Å bli satt på utsiden er en posisjon definert av andre. Skaper vi stadig mindre rom for de som er annerledes?

Hvordan vi bedømmer kunstnerisk kvalitet er sterkt knyttet til troverdigheten til stedet der kunsten presenteres. Fordi såkalte *outsiderkunstnere* gjerne isolerer seg fra samfunnet rundt, opplever de sjeldent noen anerkjennelse, og om det skjer er det om regel etter deres død. De har ingen kontakt med de kjente institusjonene og det mainstreame. Deres behov for å skape er oppriktig, nødvendig og regelløst, og i motsetning til den hvite kublen griper de mer inn i livet.

Ole-Bjørns kunstneriske arv ble hentet ut før kommunen slettet alle spor på tomten. Store deler av den har siden ligget bortgjemt på et loft, og vil sannsynligvis fortsatt gjøre det i fremtiden. Denne våren har jeg fått muligheten til å børste støv av arven etter Ole-Bjørn, og jeg håper den vil se dagens lys igjen. Han har klart å pirre manges interesse, og så lenge historiene om ham fortsatt fortelles, vil hjulet sakte begynne å trille.